

retssagførerprøven aabnes ogsaa for dem, der har bestaaet de nævnte Eksaminer med en ringere Karakter.

Under Hensyn til, at det drejer sig om et begrænset Antal Personer, hvoriblandt der findes flere, som i adskillige Aar har drevet en betydelig Sagførervirksomhed, og til, at Beskikkelse som Landsretssagfører ifølge § 4, 4. Stk., i Loven af 23. Juli 1932, jfr. Lov Nr. 175 af 11. Maj 1935, uden Hensyn til Eksamenskarakter paa Begæring meddeltes dem, der den 31. Marts 1935 var og i mindst 15 Aar havde været Dommerfuldmægtig, maa Justitsministeriet finde det rimeligt, at Forslaget, der er anbefalet af Sagførerraadet, imødekommes.«

Lovforslaget mødte ved 1. Behandling i *Landstinget* stort set Tilslutning fra alle Ordførerne, om end der med Hensyn til Enkeltheder gjorde sig divergerende Opfattelser gældende. Under Debatten blev ogsaa Spørgsmaalet angaaende Sagførernes *Møderet for Højesteret* berørt, idet *Lannung* (R. V.) herom udtalte: »Det forekommer mig en fuldkommen urimelig Ordning, at der ikke kan aflægges Prøve, før en Landsretssagfører har været i Virksomhed som saadan i 8 Aar, altsaa i mange Tilfælde 12—13 Aar efter, at han er startet som Sagførerfuldmægtig. Den gamle Regel om 3 Aars Virksomhed var langt rimeligere, 8 Aar er i hvert Fald en alt for lang Tid, da det for mange, og ikke de ringeste, betyder, at de da er blevet saa optaget af deres Virksomhed og eventuelt er kommet ind i saa meget, at de ikke uden Vanskelighed kan afse Tid m. v. til Gennemførelse af en Prøveprocedure, saaledes som Reglerne for denne nu engang er. Og paa den anden Side involverer Prøven paa et saa sent Tidspunkt ogsaa ganske klart andre uheldige Sider. Denne Regel burde derfor i hvert Fald ændres. Men endnu bedre var det ud fra mit Synspunkt at tage hele dette Spørgsmaal op til en gennemgribende Revision, saa at der gives Sagførere en videregaaende Adgang til at give Møde for Højesteret ikke blot i egne Sager, men i Almindelighed, hvad enten der saa skal være Tale om en egentlig Prøve, eller Spørgsmaalet om Mødeadgangen bør afgøres paa anden Maade.«

Justitsministeren mente ikke, at Spørgsmaalet lod sig løse i denne Omgang, men det havde hans fulde Interesse og vilde blive taget op til Overvejelse i Justitsministeriet.

Under den efterfølgende Udvalgsbehandling stillede Justitsministeren en Række Ændringsforslag, der alle var tiltraadt af Udvalget, og som er omtalt foran. Flere af disse Ændringsforslag var bebudet af Justitsministeren allerede ved Lovforslagets Fremsættelse, medens andre stilledes paa Foranledning af Udvalget.

I Betænkningen oplyses bl. a., at Udvalget vedrørende *Besikkelsen af Forsvarere i Straffesager*, der behandles ved Lands-